Kedves Testvérek!

Mindannyianunkat, akik azt tapasztaljuk, hogy világunkban sok minden véget ér, ami eddig fix volt, akik elgondolkodunk arról, hogy vajon hol van mindebben az Isten, hol keressük Őt - a mai Evangélium az Utolsó Vacsorához hív.

A János szerinti evangéliumban ezen a helyen egy komoly fordulópontot látunk: eddig a világnak nyilatkoztatta ki magát Jézus, itt pedig bensőségesebb körben, a tanítványoknak beszél önmagáról és Isten országáról. Itt kezdődik Jézus földi életének végső, nagy szakasza. Épp a *vég* szó határolja mindkét irányból ezt nagy részt: itt Jézusról úgy hallunk, mint aki *mindvégig* szerette az övéit, a keresztfán pedig az *Elvégeztetett!* felkiáltással adja át lelkét.

Fontos, bensőséges tudáshoz juthatunk itt, az utolsó vacsora termében, Jézusról, a végről, a teljességről.

Ha belépünk az utolsó vacsora termébe, az első, ami meghökkent minket, hogy a házigazda, a családfő nincs a helyén. Nem látjuk a főhelyen, a társaság középpontjában. Jézus, amikor Isten országáról beszél, sokszor használ olyan képet, amelyben a főszereplő nincs a helyén. Ugyanaz az élményünk lehet az utolsó vacsora termébe jutva, mint a napkeleti bölcseknek, akik nem találták a Királyt a palotában, hanem egy egyszerű istállóig kellett menjenek. Vagy akik a tékozló fiú apját keresték, és nem a házában találták meg, hanem a valahol a telek végén, ahonnan messzire ellátott és az utat kémlelte.

Ha az elveszett drachmáját kereső háziasszonyhoz belállítanak a barátnői, nem a konyhában találják, nem az asztalnál, hanem négykézláb vagy hasalva, amint a drachmát keresi.

És ha pásztortársai kérdésére a 99 juh tudna felelni, akkor arról számolna be, hogy a gazdájuk nincs a helyén, mert elment a századik társukat megkeresni.

Jézus pedig, amikor mi belépünk, valahol a tanítványok lábánál van, a rabszolga helyén. A felsőruháját már levetette. A *ruha* és a *fény* vagy *világosság* szavakat, bár máshogy írják, ugyanúgy ejtik a héberben - a korabeli dokumentumok többször is élnek ezzel a szójátékkal. Így veti le Jézus a dicsőségét, hogy közel kerüljön hozzánk, így lesz hasonlóvá az Édenkertben elbukott emberhez, aki észreveszi, hogy nincs ruhája, és oda az a világosság, amit Isten közelében élvezett - és el akar rejtőzni embertársa és Teremtője elől is.

Jézus nem azon a helyen van, ahol mi várnánk - mert mi nem azon a helyen vagyunk, ahol kellene. Míg mi a főhelyen keressük Őt, Ő ott van, ahol a gyengeségeinkben, elveszettségünkben, hiányainkban, tökéletlenségeinkben ránk találhat. Így szeret minket mindvégig, a ruháját és a dicsőségét levetve, egészen a keresztig, ahol majd kijelenti: *Elvégeztetett*.

Hol keressük hát Istent? Ahol Ő keres minket: ahol lemosnivaló van rólunk, ahol rejtőzködni akarunk Isten és felebarátunk elől. Így szeret minket Jézus mindvégig, az elárultatáson, elhagyattatáson és a halálon át, hogy a feltámadásba is magával vigyen. Ezt az utat tudjuk bejárni a Szent Három Napban és földi életünkben. Ámen.